

dules mamàries, cal afegir la seva *impersonalitat*, que si d'una part els crea tantes barreres en la lluita per la vida, d'altra, els predispesa a tota mena de vicis. Les perversions sexuals dels adults, assenten sovint en terrenys com el que venim comentant.

Un altre aspecte és el de la seva energia muscular i nerviosa. És freqüent que en les baralles entre xicots —hi ha infants d'aquest tipus que són particularment batussers— si no aconseguixen imposar-se per la corpulència, cauen tot seguit feixucs i atuits. El dinamòmetre no sol marcar en ells més que xifres pròpies d'un organisme femení. Pel demés, els *veureu* sempre asseguts i *deixats anar*, com si els seus músculs no poguessin mantenir —per manca de *to*— l'estat de semi-contractura que cal per a la posició dempeus o asseguda.

Una altra característica que cal esmentar d'aquests infants, és llur abulia incorregible, aquesta manca, a voltes absoluta, del poder de volició. Es fatiguen al més petit esforç de voluntat, i com que d'altra banda solen ésser massa mimats, heus ací que es converteixen sovint en veritables tirans de llurs famílies. Els que s'acostumen a la golafreria —fagomania— veuen així fàcilment favoregut llur vici, que els pot menar d'adults a les monstruositats que tots hem vist al natural o bé al cine, o en revistes il·lustrades.

Pertocant a la intel·ligència, s'observen grans variacions. Al costat d'infants dèbils en el més ample sentit de la paraula i de comprensió tardana i obtusa, se'n troben alguns d'intel·ligència esboirada i fins poderosa. Tot amb tot, el més corrent és que es quedin en una mediocritat que desdiu obertament d'aquella ufana. Alguns sobresurten en els negocis, però llur abulia, que la majoria mantenen d'adults, els crea obstacles infranquejables. Cooperen a aquesta mediocritat els vicis que, com dèiem, arrelen fàcilment en llur naturalesa: els toxicòmans, els pervertits sexuals, en les seves innumbrables facetes, formen legió entre ells.

I a què és deguda aquesta interessant desviació orgànica?

En molts d'ells glateix un trastorn de vegades greu del sistema de les secrecions internes (tiroide, hipòfisi, gonades), que determina aquest engreixament a desgrat de la voluntat i dels costums d'alimentació i d'exercici a què s'obliga l'infant.

D'altres es deu al fet que alguna malaltia sobrevinuda (mal de Pott, tumor blanc, paràlisi infantil, osteomielitis, etc.), obliga l'infant a un repòs excessiu i a una sobrealimentació —a la qual tanta afecció mostren els antics— que condueix a un predomini del teixit greixós enfront dels teixits nobles de l'organisme, que resten ofegats per aquell teixit que quan és en excés es converteix en veritable paràsit.

Finalment, un nombre esborronador de casos, responen a un origen menys legítim: ens referim a la fagomania que molts infants sofreixen contagiats per la golafreria de llurs familiars. És de veure el nombre de famílies en les quals l'acte de menjar constitueix un solemne ritus que celebren tots els dies amb pompa digna de millor causa: els plats són tan nombrosos com suculents i complicats, i obliguen, vulgues que no, a menjar copiosament tots els qui els volten; actitud que obeeix les més de les vegades al fet que ells tenen el vici de *viure per menjar*, i volen justificar en certa manera la seva flaca, procurant que tothom se'n contagiï. No cal dir que els fills d'aïtals famílies, avesats ja des de molt menuts (d'abans de néixer) a aquests hàbits gastronòmics, s'assimilen amb una enorme faci-

litat el vici de la fagomania, que acaba produint els estralls que venim comentant.

¿Què cal fer davant d'un infant que mostra aquestes tendències?

Si es tracta d'una malaltia de les que hem esmentat, que obliga a un repòs i sobrealimentació excessius, és únicament el metge de capçalera qui té la paraula. Si es tracta d'un infant que menjant poc es fa massa ufanós, cal pensar en una malaltia endocrina, i és a l'especialista a qui pertany de trobar la veritable causa i corregir el desordre glandular.

Però si es tracta d'un infant pertanyent al gremi dels *fagòmans* la responsabilitat absoluta cau damunt dels pares que toleren i fomenten en el seu fill un vici que l'ha de menar a greus perturbacions orgàniques. S'imposa, com a primera providència, en aquests casos, una veritable reeducació de l'infant viciat; reeducació del seu paladar, del seu sentit de la gana i, sobretot, de la seva voluntat.

El sentit de la gana —ho dèiem en un article anterior— s'excita per les peticions d'aliment que es produeixen en els teixits dels diversos paratges orgànics, que envien llurs emissaris (per via nerviosa i humoral) a l'estómac, el qual tradueix aquestes peticions per la sensació de gana; sensació que desapareix bon punt ha estat comblada l'apetència d'aquells emissaris. Si hom s'habitua a no fer cas d'aquest avís instintiu i fisiològic que diu quan n'hi ha prou, i al contrari, s'entossudeix a ingerir gran quantitat d'aliments i sovint exageradament forts, els ressorts perden llur elasticitat, la sensibilitat de l'estómac disminueix, ensems que es dilata fins a límits enormes, i queda establerta la fagomania amb totes les seves conseqüències.

Una alimentació reduïda a nivell prudencial, rica sobretot en verdures, fruites, carn i peix, deixarà vençut aviat aquest vici, si els pares saben imposar-la amb ferma disciplina. I poden fer-ho gairebé imperceptiblement, amb gran paciència, donant la culpa a les circumstàncies del temps i de la plaça, que obliguen a aquella mena de menjar i no en canvi als que reclama al paladar del seu dèspota. Amb més dosi d'art culinari que complicacions en els plats, faran apetitosos els menjars que abans rebutjava el noi. Si a les bones no poguessin assolir-ho, caldrà recórrer a la imposició metòdica i exempta de sensibleries. No confondre mai la tebiesa amb un amor accentuat, ni menys encara l'adoració a un fill, amb l'egoisme imperdonable d'evitar-se un disgust momentani —plaer íntim més tard pel deure acomplert— per causa d'incomodar-se amb qui no atén més que a la pròpia naixent concupiscència. És més còmode deixar-li fer el que vulgui. Però res no hi ha que mostri més la falsetat de l'amor a un fill que evitar-se la molèstia de corregir-li els defectes; o voler-los corregir amb renys destemplats, producte del fel acumulat per altres causes, que res tenen a veure amb la formació espiritual de l'infant.

Finalment, la voluntat cal educar-la amb tots els mitjans que estiguin a mà. Si els pares no es veuen capaços d'aquesta educació perquè (cosa malauradament tan freqüent) han perdut ja l'autoritat efectiva damunt del fill, el millor serà dur-lo a un pensionat d'aquells que per desgracia n'estem força mancats a la terra nostrada, i en els que, en admirable conxorxa la pedagogia i l'higiene, s'atén menys a l'acontentament pasatger dels infants volubles i àdhuc dels pares, que a la formació del caràcter i a l'afició pels plaers legítims.